

Drengelarmen, som væltede ud over Muren nøjagtig som i hans egne Skoledage, førte ham en Vrimmel af halvglemte Barndoms-minder lyslevende for Øje. Og rundt omkring Byen laa de høje Bakker, han som Dreng havde elsket, og Fjorden og de milebrede Enge, Sommerdagenses Tumbleplads, hvor den første spæde Tankespire til hans Kanalprojekt var undfanget, og hvor han ogsaa havde vundet sin første, anelsesfulde Forstaaelse af Vindkraftens Betydning, naar han satte sin Kæmpedrage „Heljo“ op og lod den trække en lille, stenbelæsset Legevogn henad Grønsværen.

Eberhard gjorde ham et Spørgsmaal om Rejsen; men Per var bleven tankefuld og hørte ham ikke. Han følte denne sin vedvarende, ja uafhjælpelige Afhængighed af den lille snuskede Bondeby som en Ydmygelse. Særlig oprørte det ham, at Forholdet var saa ganske uden Gensidighed. Den hjulbenede Købmand Hjerting, som stod der i sin Port i hvid Lærredsfrakke, med Trætøfler paa Fødderne og sølvbeslaaet Merskumspibe; den blegfede, rødhaarede Barber Siebenhausen, der — ganske som i gamle Dage — hang ud af det aabne Vindu for at kigge efter Tjenestepigerne; den offentlige Udraaber, hvis Trommehvirvler og Kællingestemme han hørte inde fra en Tværgyde — alle havde de en Part i ham, uden at han betød det allermindste for dem.

Men nu drejede de ind i en Sidegade, hvor Præstegaarden laa. Det første Glimt af den mørke Murkolos med den underlige Fængselsport, men navnlig Synet af den barkbestrøede Stenbro fik hans Hjerte til at banke. Dette, at han om et Øjeblik skulde gense sin Moder og staa ved Faderens Dødsseng, greb ham pludselig paa en Maade, han ikke havde været forberedt paa.

Søsteren Signe tog imod ham ude i Forstuen. Hun var meget bevæget ved Gensynet men rakte ham Haanden i Tavshed og halvt bortvendt, som om der sammen med ham fulgte noget ind i Huset, for hvilket hun maatte slaa Øjnene ned.

„Mor er gaaet ind for at hvile sig lidt,“ sagde hun, da de var kommen ind i Spisestuen, hvor Per fandt et Par af sine yngste Søskende, Tvillingerne, der under hans Fraværelse fra Hjemmet var bleven halvvoxne, saa han daarlig kunde kende dem igen.